

Klokken ved Endalsstugan.

(Foto: Arne Falkanger)

Fra Nansens Røst — Friluftslivet

Det som skulle føre oss tilbake til en mere menneskelig tilværelse er og blir nu engang det enkle liv i naturen, skog og mark og fjell, på de store vidder, i den store ensomhet, hvor helt nye og større tanker strømmer inn på en og setter merker som ikke så hurtig viskes ut igjen. En føler seg uvilkårlig som et annet naturligere og sundere menneske; en føler at en har noe som ligger under og som er ens virkelige personlighet, og en vender tilbake med et friskere og sundere syn på livet enn slik som det fortoner seg herinne i byen. Se, i ødemarken, i skogensomheten, med syn av de store vidder og fjernt fra den forvirrende larm, er det personligheten formes.

På ski i fjellet i tåke

AV REIDAR JØRGENSEN

Den som aldri har vært ute i tettete tåka på fjellet ved vinters tid, vil ha meget vanskelig for å forestille seg hvordan det føles. Under ordinære værforhold har man alltid ett eller annet punkt i terrenget å feste blikket på, men når tåka står tett som veggen, forsvinner alle punkter, snøen er hvit, luften er hvit, — alt går i ett. Skiene og kameraten (eller flere) er det eneste som kan skaffe blikket hvile.

Avstandsbedømmelse blir det ikke snakk om, og ofte blir det vanskelig å avgjøre om en går *mot* eller *med* bakken. I trått føre vil en ha inntrykk av at en går på flatmark, selv om det bærer utfor, og i skarpt føre glir skiene så godt at en har inntrykk av flatmark selv om det bærer oppover. Det er også uhyre vanskelig å følge med i de detaljerte variasjoner terrenget byr en. En liten motbakke og en går på nesene, en beskjedne undabakke og en sitter på dompedeisen. Enten en mener å være i kjent terreng eller ikke, må det utvises den største forsiktighet når det bærer utfor. Krysninger fører med seg ekstra vansker for å holde kursen.

Første gang en er ute i slike forhold, tror jeg de fleste vil føle en viss *ensomhetsfølelse*. Fjelltopper, daler og setrer som vanligvis er så herlige å ha til mål og merke når en farer i fjellet er plutselig forsvunnet, man står der så merkelig ensom, helt overlatt til seg selv. Nervøsiteten og uroen har lett for å melde seg, og faren for å gjøre dumheter er temmelig stor.

Men selv skiløping i fjellet i tåke kan ha sin sjarm. Det setter ekstra krav til personen. Og kommer en velholden frem til målet etter en dagsmarsj i tåke, styrker det selvtilliten og skaper en ekstra glede ved fullførelsen av marsjen.

